

Kapitel 1

Jeg faldt for hans lune

Vi mødtes i en gadedør

Jeg møder Leif, da jeg er 17 år. Leif var to år ældre end mig, han er fra den 15. juli 1935. Vi mødte hinanden i en gadedør på Paludan-Müllers Vej. Han havde en kammerat, som hed Egon, og Egon havde en kæreste, som hed Mona. Mona og jeg vi var en slags veninder, og så sagde hun: "Gider du ikke lige gå med i biografen, fordi han kommer med en, der hedder Leif, og han har ikke nogen med sig".

Det gjorde vi så, og så udartede det sig så på den måde. Jeg faldt for hans lune.

Leifs opvækst

Leif kommer også af små kår. Leif er født og opvokset i Aarhus. Han havde en søster, og hans forældre blev skilt, da Leif var omkring 10-12 år. Han voksede op med sin far, og som han altid sagde, når han skulle fortælle om det: "Min far fik mig og grammofofonen, og min mor fik alt det andet". Det var et hårdt liv for ham, synes jeg.

Hans farmor gik i kirke hver dag, og hans farfar gik op i haven. Leif sagde altid, at hans farfar sagde: "Hun går op og får sine synder forladt deroppe, og nu går jeg op i haven. Det er der, jeg tror på tingene". Leif var tæt på sine bedsteforældre. Han havde også familie i Hadsund, hvor hans mormor boede.

Han kunne også fortælle lidt om under krigen, hvor de tog ham ud af skolen, fordi hans skole blev taget af tyskerne. Så skulle han gå i skole ude i Thorsø. De gik kun i skole hver anden dag derude. Leif har skrevet dagbog på det tidspunkt, og skriver der: "Jeg gik i en skole, der hed Nørrebrogadeskole, som var en ny skole fra 1892. Den lå lige overfor en park, som hed Vennelystparken, som altså nogenlunde var intakt. Jeg gik ikke så længe i denne skole, for i slutningen af 1942, så blev skolen overtaget af tyske tropper. Vi troede, at vi aldrig skulle komme i skole igen, men det blev der lavet nogle løsninger på, så jeg med klassen kom til at gå i en ellers ren pigeskole, så det blev lidt af en oplevelse. Så tog mine forældre mig ud af skolen, og så gik jeg resten af tiden i en landsbyskole, nemlig Thorsø i Hammel. Det var meget interessant, for vi gik i skole hver anden dag, for det gjorde man dengang. Vores lærer var, som det hed dengang, frihedskæmper, og sad meget af tiden og hørte radio, så vi havde det faktisk meget af tiden ret frit. Efter krigen kom jeg tilbage til min oprindelige skole i Aarhus. Disciplinen var ret hård dengang, og vi stillede pænt op i gården om morgenen, og gik pænt op ad gangen, hvor vores klasse var, og startede med morgensang. Det gjorde vi hver morgen. Vi fik forskellige former for straf. Hvis vi havde gjort noget forkert, var det

lussionslag, en i bagdelen med spanskrøret, eller eftersidning efter skoletid cirka en time. Angående leg, så spillede vi en del med hønseringe, kugler, fodbold og især gadekampe var noget specielt i det kvarter, hvor jeg er vokset op, nemlig Ø-gade kvarteret i Aarhus.”.

Jeg kunne ikke have fået en bedre mand

Vi blev forlovet, da jeg fyldte 18 år. Da vi blev forlovet, var det os to, det drejede sig om. Vi boede hver for sig, for dengang kunne man ikke få en lejlighed, hvis ikke man var gift.

Forlovelse

Leif blev soldat. Først i Aalborg, Nørre Nissum kaserne, og senere i Itzehoe, som var brigade. Det har været i 1956, for det var samme tid som Ungarns oprør, og der skulle de være klar til at gå i krig, hvis der skete noget. Da han så kom hjem, fik han et værelse der, hvor jeg boede på Paludan-Müllers Vej. Jeg hoppede sommetider op på værelset og var hos ham om natten. Det måtte man ikke, men det gjorde jeg.

Vi blev gift i 1960, så vi havde fem år, hvor vi bare nød hinanden og nød livet. Leif fik en motorcykel. Den kørte vi utrolig mange ture på. Næsten hele Danmark rundt. Vi tog meget på ture og teltture, motorcyklen gav os frihed. Det var rigtig godt. Når vi kørte, så havde jeg scooterstøvler og en hel dragt på, og hjelm. Det blev lettere, da vi fik bil, så kom vi også lidt til udlandet.

Leif i bilen

Da Leif kom hjem efter at have været soldat, blev han ansat på Midtkraft i Aarhus, hvor han var i 58 år. Pludselig skulle de lave om, så han kom på Strudstrup, og det brød han sig ikke om. Vi havde et familiemøde, hvor det endte med, at han sagde sit job op derude, men så fik han arbejde ved noget, der hed Q-transport i Galten. Der blev han så fyret fra, og bliver enig med sig selv om, at nu kan det være nok, og så holdt han. Så gik han ledig, indtil han gik på efterløn. Han orkede ikke at skulle sende ansøgninger rundt. Det snakkede vi også om, og blev enige om, at han kunne holde, for jeg havde mit gode arbejde. Så gik han hjemme, og havde tit Maria på besøg, passede hende og de tog på ture. Hun var morfars pige. Leif elskede sine børnebørn. Maria har været en tre-fire år, og morfar gik og hyggede om hende. De havde det rigtig godt med hinanden de to. De tog til skoven og stranden, og på det tidspunkt havde vi også en hund, der hed Pelle. Den vidste lige, når vi kom hjem. Den sad og ventede på os. Men den blev syg, den fik en diskosprolaps, og måtte aflives. Jeg kan huske, at Leif blev så ked af det, at han gik ud i garagen og drak en halv flaske whiskey.

Leif var rigtig nem, alle mennesker kunne lide ham. Da vi flyttede i Sonnesgade i 2003, synes de ældre damer, at Leif altid var god for en god bemærkning, altid sød og rar. Han havde alle de der gode kvaliteter, og han havde et lune uden lige. Vores venner siger: "Vi savner hans historier". Han var god til at fortælle historier.

Jeg kunne ikke få en bedre mand end Leif. Han var bare, som han skulle være. Vi var sammen i 54 år. Der har været uenigheder, men jeg tror, det holdt, fordi vi gav hinanden plads. For i lang tid tjente jeg mere, end Leif gjorde, men det har vi aldrig gået så højt op i. Det var en fælles ting. Det vigtigste var, at vi kunne lide det, vi gjorde.

Guldbryllup